

Boires de cotó de sucre

Jeremias Soler Giménez

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La nena s'ha dutxat i surt de la cambra de bany embolicada dins d'una tovallola que se subjecta amb les mans. Corre fins al menjador amb la intenció de preguntar a la seva mare quina roba s'ha de posar, i, sense adonar-se'n, es deixa el ram de flors damunt del bidet. La seva mare, quan la veu, s'esparvera, perquè a casa hi tenen convidats. Enutjada, la renya amb contundència, bo i fent-li veure que quan hi ha convidats no s'ha de deixar veure mai sense el ram de flors. Els convidats, que són la tieta Rosa i l'oncle Joan, riuen amablement i diuen a la nena que no s'amoïni, que són de la família, i que, fet i fet, tots naixem sense ram. La mare els corregeix, fent-los un gest de complicitat que la nena no arriba a veure, i els diu, estrafent la veu per a semblar més convincent, que la cigonya, quan du les criatures, ja les du amb ram de flors, i que les persones decents han de dur el ram a dins i a fora de casa. El cert és que la nena se sent molt avergonyida; hauria d'haver-se assegurat que no hi havia convidats. Angoixada, se'n va corrents a la cambra de bany a recollir el feix de satalies embolicades amb el vel de color de neu, i se'n torna al menjador, subjectant-se la tovallola amb l'única mà que li queda lliure. Demana perdó als oncles per la seva poca prudència, i es fixa, encuriosida, en el pom de clavells vermells de la tieta Rosa, i en els geranis bigarrats de l'oncle. Tant l'oncle com la tieta subjecten el ram amb la mà esquerra. De tant en tant, es cansen, i el canvien de mà. La seva mare, que va en bata, subjecta un ram de margarides un xic pansides.

Els oncles xerren manyacs amb la nena. Li pregunten que com li va l'escola, que si li han portat moltes coses els reis, i que si ja s'ha assabentat que a França han construït

un parc d'atraccions ple de ninots, d'aquells que surten per la tele. Es veu que els ninots ballen per tots els racons del parc, i fan petons i abraçades a tothom. La nena, amb tímidesa, va fent que sí amb el cap, i alhora s'acosta a la finestra per a veure quin temps fa; té ganas d'anar a jugar al carrer amb el seu veí. Unes boires immenses i flonges suren dessota un cel blau diàfan. La tieta Rosa li explica que les boires són de cotó de sucre, i que damunt de les boires hi viuen uns nens molt bons, que es passen el dia jugant amb els angelets, i que de vegades ploren. I és quan ploren els nens de les boires que plou al món. I si les boires són blanques, vol dir que els nens estan contents i que no plourà. Segur que ara els nens estan saltant com bojós amb els angelets. Li explica, també, que els angelets tenen poms de flors amb tots els colors de l'arc de Sant Martí, i que els dies que els nens de les boires ploren, els angelets llencen les flors enllà dels núvols perquè els nens estiguin contents. Llavors, totes les flors formen un arc que té els set colors de l'espectre. La nena se l'escolta embadalida i se'n torna a la cambra de bany a vestir-se.

Quan els grans es queden sols, la mare de la nena agraeix a la tieta Rosa les paraules que ha dirigit a la seva filla. Cal protegir la innocència de la nena, perquè només té onze anys. ¡Déu faci que conservi durant molt de temps aquesta puresa tan bonica! Després els diu que la disculpin, que el ram de margarides se li està pansint, i que va un moment al balcó a agafar-ne un altre, perquè si no se sent com una pengim penjam.

*

La nena surt al carrer i es troba amb el seu veí, el Josep, que du un ram de roses blanques. La nena esclata a riure i li assenyala el ram amb el dit, etzibant-li amb una

cantarella que és un ram de nena, perquè les roses són de nena. El Josep envermelleix i li respon que no, que de cap manera, que els nens, si no tenen més de tretze anys, també poden dur roses, i que el mes que bé ja podrà portar rams amb flors que no siguin blanques, perquè farà els dotze, i que ella, en canvi, s'haurà d'esperar fins a l'estiu.

Corren, tots dos, fins als afores. S'enfilen al turó de les alzines sureres, i baixen fins a la vall de les tulipes. Arriben al prat del costat del riu, i juguen a llançar pedres damunt de l'aigua i a fer-les rebotar.

El Josep deixa el ram damunt de l'herba, i la nena, quan se n'adona, fa un xiscl i esclata a riure. El nen la mira amb expressió divertida i li diu que no passa res, que aquí ningú no els veu, i que sense el ram podrà llançar millor les pedres. La nena diu que ella es moriria de vergonya si no tingués el ram a les mans. El nen li fa veure que s'està millor així, sense haver de sostenir res, i li proposa que ho provi, que ell no mirarà. I es gira d'esquena. La nena, poruga, intenta de deixar el pom a terra, damunt d'una pedra grossa i plana que reposa sobre l'herba; però tan aviat com el deixa, el torna a agafar d'una revolada, rient i envermellint, molt nerviosa. A l'últim, després de diversos intents, el deixa del tot i agafa una pedra per a llançar-la al riu. El nen es tomba i la contempla; gaudeix amb l'espectacle dels seus braços lliures, estesos, tots dos, al costat del vestit de sanefes rosades, i observa els seus cabells rossos voleiant al vent. La nena torna a xisclar i es tomba d'esquena, recordant-li que havia promès no mirar-la. Ell diu que no passa res, que tots dos estan igual, i que ha de reconèixer que s'està molt millor així. La nena comença a córrer, aixeca els braços enlaire, i sent

les pessigolles del vent a la pell i l'escalf dels raigs del sol de la tarda. Una electricitat estranya li recorre el cos des del capdamunt del cap fins a la punta dels peus. Agafa pedres amb les dues mans, tronquets, fulles, fang... Plora de felicitat.

S'estan així, amb les mans lliures, uns vint minuts, i tot seguit el Josep li proposa de mullar-se els braços al riu, només fins als colzes. Els ulls de la nena s'il·luminen i fa que no amb el cap. El nen li pregunta que per què no. Ella li respon que no ho sap, i envermelleix. S'acosten al riu i, a poc a poc, es mullen els caps dels dits com si volguessin fer pessigolles a l'aigua. Senten la fredor del desglaç i s'enlluernen amb els granellons de sol que el corrent desbocat reflecteix. Endinsen més les mans, i una mica més, i encara una mica més. Introdueixen els braços fins als colzes i comencen a riure com bojos. Ploren de tant riure.

Sobtadament, senten una veu agra al seu darrere. “¿Que nassos se suposa que esteu fent, desvergonyits?” Es tomben i descobreixen dos policies municipals que se'ls miren com si fossin assassins en sèrie. Cadascun dels policies du un ram de flors oficial; hortènsies blaves embolicades en un paper daurat. “Ara fareu el favor de dir-me com us dieu i a on viviu!”, crida un d'ells. La nena, nerviosa, s'amaga les mans al darrere. “Ara et fa vergonya... eh!”, diu l'altre policia, i, compadit, agafa unes quantes flors de les del seu ram i improvisa un pom més petit que passa a la nena. L'altre policia fa el mateix amb el nen. “No podeu anar així pel món.”, els diuen.

*

- Veuràs, criatura, arriba un moment que les persones ens fem grans i... -el seu pare estossega, envermelleix, ho torna a intentar -... un dia, ens sentim neguitosos i... deixem el ram de flors a terra... i...

La nena se'l mira amb els ulls molt oberts, i en sentir això del ram de flors a terra, acota el cap i també envermelleix.

- Vine tu a parlar amb la teva filla, que això és cosa de dones! -exclama el seu pare, sortint de l'habitació de la nena i traient el cap al passadís, amb la intenció que la mare de la nena l'escolti.

- Si vinc, l'escanyo! -xiscla la seva mare des de la cuina -. ¡On s'ha vist que la policia t'hagi de dur la filla a casa sense ram de flors! ¡I s'ha estat així amb un nen! Valga'm déu! ¡Tots dos sense ram de flors al bosc! -la dona s'acosta a l'habitació.

- Només jugàvem. -gemega, la nena.

- Ja ho sé, princesa. Però... -fa el seu pare -...com t'ho podria explicar?

- No li has d'explicar res! -el talla la seva dona -. És ben clar! Anar sense ram pel carrer és un pecat dels més grossos. I més amb un nen!

- No estàvem al carrer, mama, érem al riu!

- Encara m'ho fas venir més bé. Sols al riu! Mare de Déu Santíssima! ¿No te n'adones de l'escàndol que representa? Ens acusaran de no ensenyar-te valors! ¡Que sigui l'última vegada que em fas passar una vergonya com aquesta! Em sents, criatura?

La nena fa que sí amb el cap i plora en silenci. Es mira el ram de flors que el seu pare sosté gairebé sense adonar-

se'n; orquídiess d'un color com castany terrós, molt elegants; el seu pare sempre ha estat un senyor molt elegant. La seva mare du les margarides de sempre; les que sosté mentre fa les feines de casa. La nena aguanta d'esma les roses blanques amb cues punxegudes que els seus pares li han entaforat quan ha arribat a casa escortada pels policies. Mai més no farà passar vergonya a la seva mare, n'està segura; però no pot evitar de sentir-se una mica trista quan pensa que mai més tampoc no sentirà l'estranya sensació de tenir les dues mans lliures i de poder abraçar el vent amb els palmells oberts i els braços enlairats.

Aquella mateixa nit, vénen a sopar uns amics dels seus pares; la Maite i el Felip. La Maite du un pom de roses vermelles; molt clàssic, però molt passional. El Felip porta cinc liris embolicats en un paper de vellut negre. El seu pare i la seva mare també van molt elegants; el seu pare encara sosté les orquídiess i la seva mare aguanta un pom de roses grogues. La nena, de l'habitació estant, sent com parlen.

- Avui la nostra filla ens n'ha fet una! -exclama la seva mare. I tot seguit narra tot el que ha passat; i la vergonya i el dolor profund que ha sentit en descobrir la nena palplantada davant la porta de casa, enmig dels dos policies.

- Són coses de l'edat -diu la Maite amb veu de flauta -. És l'adolescència. Vivim uns temps en què els nens ja no són el que eren. De sort que ara estan fent un munt de parcs d'atraccions molt i molt infantils, i força educatius, i els hem d'aprofitar. A França, n'acaben d'inaugurar un.

- Sí. Ja ens ho ha explicat la meva cunyada -diu el seu pare-. Es veu que hi surten tots els ninots de la tele, oi?

- Sí -fa el Felip-. Surt l'Osset Castanyeta, el Conillet Xuxuquet, els angelets de les boires de sucre i els nens de caramel, que salten i salten sobre les boires. Oh, tu! Són una monada!

- Això és bonic! -exclama la seva mare -. ¡I no tota la porqueria que els infants es troben pels carrers! ¡Oh, déu meu! Que difícil que és aconseguir que continuïn sent nens!

*

L'avió s'enlaire amb una empenta tan forta, que la nena se sent literalment encastada a la butaca. De seguida descobreix per la finestra el matalàs de boires de sucre que s'estén com un mar damunt de la terra de les persones. La nena pensa en el parc d'atraccions de França, en l'Osset Castanyeta i el Conillet Xuxuquet; els seus pares han estat molt bons en regalar-li aquest viatge. Tomba la vista cap a la seva mare, que sembla molt espantada; sempre li ha fet por volar. La nena no entén per què té por; fet i fet, si l'avió caigués, el mar de boires de sucre el sostindria, i ella podria jugar amb els nens de les boires i amb els angelets que sostenen els rams de flors de colors bigarrats. Torna a mirar per la finestra, cercant els nens, però no els veu; tampoc no albira els angelets. De sobte, se li acut una idea. Amb molta educació, demana permís als seus pares per anar al lavabo. S'aixeca, i camina pel passadís, enmig de les butaques, fins ben arran de la cabina del pilot. Torna a mirar per la finestra que hi ha just rere les cortines que la separen de la zona de butaques dels passatgers. Escruta

de nou els núvols i no hi veu cap nen ni cap àngel. Al seu darrere hi ha una altra porta, i un senyal que prohibeix el pas. Sospita que deu estar tancada amb clau. Fa el gest de moure el pom, i, davant la seva sorpresa, la porta se li obre; unes escales de caragol baixen fins a una estança inferior. S'hi dirigeix, veloç, abans que no la puguin veure. L'espai és molt estret i sent el soroll atronador dels motors i del vent. Es descobreix envoltada de màquines estranyes i de tubs que no sap perquè serveixen. En una de les parets, hi veu una porta amb un símbol de perill imprès al damunt. Sap que és una sortida d'emergència. Al costat de la porta hi ha un botó vermell que deu servir per a obrir-la. Sent una mena de pessigolleig a la panxa. Amb el ram de roses blanques a les mans, s'hi acosta, gairebé reptant. Posa el dit al botó i la porta s'obre de cop. Un corrent d'aire gèlid la xucla amb brutalitat, com si la nena no fos res més que una ploma d'au dins d'un cicló. Surt disparada cap a fora de l'avió, amb el ram de roses blanques agafat amb ànsia. Els raigs del Sol del migdia l'enlluernen. El vent li fa fimbrar la roba i mai no ha tingut tant de fred. Se sent caure, i caure, i caure. No té gens de por, perquè sap del cert que arribarà al matalàs de cotó de sucre i que els angelets i els nens de les boires jugaran amb ella.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

